

Zal N-VA België redden?

Als we onze bronnen mogen geloven, dan heeft Di Rupo tijdens het geheime ‘teambuildingsweekend’ van N-VA en PS in Vollezele duidelijk laten verstaan dat hij verwacht dat België geen lang leven meer beschoren is. Dat Vlaanderen in 2020 onafhankelijk zal zijn en dat Wallonië samen met Brussel een aparte natie zal vormen.

Meer dan enige andere partij is de PS bezig met de voorbereiding van dit scenario. De jongste dagen is de PS ook begonnen met de voorbereiding van haar achterban in diezelfde zin. Getuige daarvan de uitspraken van Waals minister-president Demotte en van Onkelinx. Ook de Brusselse PS-goeroe Philippe Moureaux was vrijdag heel duidelijk: *“Wij moeten – zonder te panikeran – nadenken over een splitsing. Vanaf nu komen we allicht in een nieuwe fase: de organisatie van de scheiding.”* (Het Laatste Nieuws, 4 september) Tijdens de onderhandelingen had Onkelinx tot verbazing van de andere partijvoorzitters De Wever plots toegebeten dat de Franstaligen bezig zijn met de voorbereiding van de onafhankelijkheid. Dat zij Brussel zouden meenemen en dat over de randgemeenten nog een hartig woordje zou gediscussieerd worden.

Chirurgische aanpak

In deze context verbaast het in hoge mate dat precies de N-VA nu op de rem gaat staan en zich afzet tegen een snelle boedelscheiding. Bart De Wever liet zich op de radio negatief uit over onafhankelijkheid omdat er *“te veel welvaart op het spel staat.”* De Standaard van zaterdag citeert De Wever in dezelfde zin: *“Vlaanderen en Wallonië zijn via Brussel te veel met elkaar verstrengeld om dat scenario als realistisch te bestempelen. België kan niet worden vergeleken met Tsjechië en Slowakije.”* De N-VA-voorzitter sprak over *“een chirurgische aanpak. En zoiets vergt hoe dan ook heel veel overleg met de tegenpartij. Als BHV niet kan worden gesplitst, hoe moet dat dan met België gebeuren?”*

En Philip Muyters verklaarde tijdens De Zevende dag - tegen beter weten in - dat de uitspraken van de PS over de boedelscheiding niet ernstig moesten genomen worden. Muyters had veel beter verklaard dat de Vlamingen niet bang zijn van onafhankelijkheid. Nu wekt hij de indruk dat het de Vlamingen zijn die belang hebben bij de instandhouding van België en dat wij het bijgevolg zijn die daarvoor prijzen moeten betalen.

Nog meer transfers

Stilaan is ook duidelijk geworden dat de N-VA zich inderdaad bereid getoond heeft om gigantische prijzen te betalen in ruil voor de splitsing van BHV en voor een beperkte staatshervorming. De Wever sloot hierover bij het begin van de onderhandelingen een geheim ‘herenakkoord’ met Di Rupo, waarbij verzekerd werd dat niet geraakt zou worden aan de financieringswet én dat Brussel het gevraagde geld (500 miljoen euro per jaar) zou krijgen. Eigenlijk beloofde De Wever dus dat de geldstroom naar het zuiden per saldo nog verder zou toenemen in plaats van afnemen. Blijkbaar heeft Bart De Wever veel te laat beseft wat hij had aangericht. En natuurlijk beschouwden de Franstaligen hem als een woordbreker, toen hij op zijn engagementen terugkwam. **Vandaag wordt De Wever overal opgevoerd als de man die het been heeft stijf gehouden, maar eigenlijk heeft hij de boel van meet af aan grondig verknald, door zich veel te toegeeflijk op te stellen.**

Inzake **BHV** kunnen we hoegenaamd niet spreken van een “propere” splitsing, zoals Caroline Gennez beweerde, die helemaal in het voordeel is van de Vlamingen. Want in de **faciliteitengemeenten** worden, blijkens eensluitende persberichten, wel degelijk zeer zware prijzen betaald:

1. Inperking van de omzendbrief Peeters: anderstaligen zouden in de toekomst opgenomen worden in registers en wel degelijk al hun correspondentie (en hun kiesbrieven) in het Frans kunnen krijgen; de faciliteitengemeenten verglijden hierdoor naar een tweetalig statuut;
2. De strijd van de drie Fransdolle burgemeesters wordt hiermee beloond; zij krijgen bovendien zicht op een benoeming bij het begin van de volgende legislatuur;
3. Met het oog daarop wordt de Vlaamse voogdij aan banden gelegd en zouden tweetalige kamers van de Raad van State bevoegd worden in plaats van eentalig Nederlandstalige;
4. De splitsing van BHV zou niet worden doorgevoerd in deze zes gemeenten, zodat Brusselse kandidaten zich nu ten volle op deze zes gemeenten zouden gaan toespitsen.

Een en ander zou de zes faciliteitengemeenten stevig op weg zetten naar de totale verBrusseling.

Maar veel is niet genoeg. Uit de nota van Di Rupo die vrijdag uitlekte, blijkt dat de preformateur nog andere toegevingen voorzag, die zeer zware gevolgen zouden hebben voor de **brede Vlaamse Rand**. Onder de titel ‘Brussel en zijn hinterland’ lezen we:

*“Op basis van de Octopus-nota van de Brusselse regering wordt er een **metropolitane gemeenschap** voorzien door een **bijzondere wet** voor Brussel en zijn hinterland, gelet op het verbindend karakter tussen de twee gewesten. Deze gemeenschap zal worden samengesteld uit vertegenwoordigers van de drie gewesten en van gemeenten die dit wensen **en die de garantie krijgen over hun vrijheid om al dan niet toe te treden.**” Deze metropolitane gemeenschap zou de *samenwerking tussen de openbare diensten versterken inzake openbare werken, milieu, stedenbouw en socio-economische materies.**

Dit is een nieuwe, maar zeer perfide en uiterst gevaarlijke versie van het aloude Brusselse expansie-verhaal. Met deze bijzondere wet zou de Vlaamse Rand als het ware vastgeklonken worden aan Brussel. Steeds meer Vlaamse gemeenten dreigen op die manier opgezogen te worden door die nieuwe Brusselse gemeenschap, zonder dat Vlaanderen hiertegen iets zou kunnen ondernemen.

Brussel Waals?

Tenslotte is er ook **Brussel zelf**. De discussie ging er over veel meer dan over de zogenaamde ‘herfinanciering’. De Brusselse instellingen zouden fundamenteel herdacht en verbouwd worden in het voordeel van de Franstaligen:

Brussel zou ‘constitutieve autonomie’ krijgen; d.w.z. dat het gewest de waarborgen ten gunste van de Brusselse Vlamingen op eigen houtje zou kunnen wijzigen; Het verbod op “tweetalige lijsten” bij de gewestverkiezingen zou worden afgeschaft. Dit zou de (beperkte) machtspositie van de Brusselse Vlamingen helemaal torpederen; het is immers door de verplichte eentalige lijsten, dat er geen nep-Vlamingen kunnen verkozen worden; bovendien zijn het vandaag de Vlamingen zelf die bepalen wie vooraan de lijst komt (zie ook

de vrije tribune van Bart Maddens ‘Naar een Vlaams rampscenario voor Brussel’ in De Tijd van 4 september);

De rol van de gemeenschappen (en dus ook van Vlaanderen) zou worden teruggedrongen in Brussel: toerisme, sportieve infrastructuur en beroepsopleiding (VDAB) zouden overgeheveld worden naar het Brussels gewest;

De taalwet zou zwaar worden onderuitgehaald: de verplichte tweetaligheid van gemeente- en OCMW-personeel (en dus ook van verplegers in openbare ziekenhuizen en van politieagenten) zou omgevormd worden naar tweetaligheid van de dienst;

Het is niet duidelijk in welke mate al deze elementen al definitief verworven waren, maar onbetwistbaar is wel dat deze voorstellen reeds geruime tijd deel uitmaakten van het ruime onderhandelingspakket en dat de Vlaamse onderhandelaars zich bereid hadden getoond om op al deze onderdelen substantiële toegevingen te doen.

De **Franstalige strategie** is overduidelijk: in ruil voor een beperkte, symbolische toegeving inzake BHV (die langs een omweg zwaar gecompenseerd wordt), neemt de francofone greep op Brussel in aanzienlijke mate toe. In plaats van een afzwakking van het derde gewest (zoals De Wever beloofde), krijgen we een gevoelige versterking ervan, wellicht bekroond met gigantische bijkomende (en ‘eeuwigdurende’) financiële transfers vanuit Vlaanderen.

Door Brussel verder te verfransen en de as Wallo-Brux te versterken, bereiden de Franstaligen zich voor op een splitsingsscenario, waarbij Brussel als een rijpe appel in hun schoot terecht komt. Mochten zij de evenwichten in dit land willen versterken en het behoud van België nastreven, dan zouden zij zeker inzake Brussel voorstellen steunen die de nadruk leggen op cobeheer en een grotere inbreng van de federatie en de gemeenschappen. Maar zij doen dus precies het tegenovergestelde. Zij schuwen hierbij de **arrogantie van de macht** allerminst. Getuige daarvan de vernederende en manipulatieve berichtgeving dat er nog maar vijf procent Vlamingen zijn in Brussel. En de eis van de Franstalige partijen om de verdeelsleutel voor de “gewestelijke gemeenschapsgelden” te herleiden van 80F/20N naar 93F/7N. Op een schaamteloze wijze misbruiken zij de demografische ontwikkelingen (hoewel ook het aantal Franstaligen achteruitgaat) om de Vlamingen te marginaliseren en hun verworvenheden onderuit te halen.

Meer tijd, meer geld

De Franstaligen weten dat de **demografie en dus de tijd in hun voordeel** speelt en enkel om deze reden proberen zij het voortbestaan van dit land nog een aantal jaren te rekken. In afwachting van de ontbinding van België willen zij naast Brussel een zo groot mogelijk ommeland inpalmen en zoveel mogelijk geld binnenrijven.

De link tussen bijkomend geld voor Brussel en demografie wordt zelfs openlijk gelegd: zowel PS-minister Magnette als Brussels minister-president Picqué verklaarden in Terzake dat Brussel die extra middelen nodig heeft omwille van de voorziene bevolkingstoename van 170.000 tot 200.000 mensen tijdens de komende tien jaar. Hierdoor zal een grote nood ontstaan aan bijkomende sociale voorzieningen en extra capaciteit voor onderwijs en kinderopvang.

Eerder dit jaar waarschuwde het Vlaams Belang reeds voor deze bevolkingsexplosie (veel groter dan voorzien door het Planbureau) en legden wij de link met de hyper-immigratie die Brussel vandaag ondergaat. In ieder normaal land zou in zo’n situatie een beleid op stapel

gezet worden van immigratiebeperking. In ons land daarentegen wordt gezocht naar bijkomende geldstromen om de toevloed nog beter op te vangen en de aanzuigkracht bijgevolg nog verder te versterken. En de Vlaamse belastingbetaler moet dus nog dieper dan vandaag in de geldbeugel tasten om de verfransing van Brussel te financieren.

Het is onbegrijpelijk dat de Vlaamse onderhandelaars Brussel zomaar uit handen geven en meestappen in deze francofone annexatiologica. In plaats van de onderhandelingen nieuw leven in te blazen, zouden de Vlaamse partijen beter overleg plegen over een plan-B. De Vlamingen moeten lessen trekken uit de termijnstrategie van de PS en zelf de boedelscheiding voorbereiden.

Bart Laeremans
Senator